

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt er, mede namens zijn burens, over dat het college van burgemeester en wethouders van de voormalige gemeente Alkemade (per 1 januari 2009: Kaag en Braassem) onvoldoende voortvarend en adequaat heeft gehandeld naar aanleiding van brieven en meldingen in verband met de overlast die wordt ondervonden van het bedrijf dat in de buurt van hun woningen is gevestigd.

Verzoeker klaagt er met name over dat het college op 10 augustus 2009:

- nog geen beslissing heeft genomen over de uitritvergunning die hij op aandringen van de gemeente op 21 november 2008 heeft aangevraagd en

- geen duidelijkheid heeft verstrekt over de aanwezigheid van een (aanvraag om een) uitritvergunning voor het genoemde bedrijf.

Beoordeling

Aanleiding

1. Op 18 november 2007 schreef de heer B. de Nationale ombudsman dat het college van burgemeester en wethouders niet had gereageerd op de brief van 23 juli 2007. Hierin uitten de heer B. en enkele andere bewoners van de Kanaalweg hun zorgen over de gevolgen van een verplaatste bedrijfsuitrit voor hun voormalig doodlopende straat. Na daartoe door de Nationale ombudsman te zijn verzocht, reageerde de gemeente alsnog inhoudelijk op de brief van 23 juli 2007. Onder aanbieding van excuses voor de vertraging schreef de gemeente dat niet kan worden opgetreden tegen het gebruik van de openbare weg door auto's waarvan de aslast niet hoger is dan 1,3 ton. De directeur van het bedrijf was verzocht een andere in- en uitrit te realiseren, waarvoor overigens wel een sloot moest worden gedempt, het bestemmingsplan gewijzigd, een keur- en uitritvergunning moest worden verkregen en watercompensatie diende plaats te vinden. Bovendien zou het bedrijf deze kosten moeten dragen.

2. Op 7 mei 2008 wendde verzoeker zich opnieuw tot de Nationale ombudsman. Nadat er op 14 december 2007 een gesprek was geweest en een medewerker handhaving ter plaatse was gaan kijken is het stil gebleven. Door het gebruik van de uitrit, waarvoor naar de mening van verzoeker geen vergunning is afgegeven, is het wegdek sterk verslechterd. Bovendien levert de uitrit gevaar op voor fietsers en voetgangers. Op 15 april 2008 is het college hierop gewezen, maar een reactie bleef uit.

Wegens het uitblijven van reactie besloot de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen. Daarbij is het college onder andere gevraagd of een uitritvergunning is afgegeven. Omdat het college kort daarna aangaf grote waarde te hechten aan de interne

klachtenprocedure en de rol voor de Adviescommissie voor bezwaarschriften en gelet op het belang dat ook de Nationale ombudsman hecht aan de interne klachtbehandeling, is op 20 juni 2008 besloten eerst het college in de gelegenheid te stellen de klacht zelf af te handelen.

3. Op 2 oktober 2008 nam de heer B. telefonisch contact op met de Nationale ombudsman, omdat hij ondanks herhaalde verzoeken nog steeds geen verslag had ontvangen van de hoorzitting van 24 juli 2008. Desgevraagd deelde de gemeente mee dat naar verwachting een en ander medio oktober door het college werd afgehandeld. Op 13 november 2008 deelde de heer B. mee dat de klacht was afgehandeld en de gemeente zou handhaven tegen de overlast van zand en het bedrijf zou worden gevraagd een uitritvergunning aan te vragen. De heer B. merkte daarbij op dat ook hem was gevraagd een uitritvergunning aan te vragen. Op hem kwam dit over als pesterij en het betekende een nadeel, omdat hij extra kosten moest maken. Enkele dagen later deelde de heer B. mee dat hij de wethouder had uitgenodigd voor een bezoek, omdat de gemeente voornemens was de in- en uitrit te legaliseren. De heer B. wilde een en ander afwachten en vooralsnog geen verder beroep doen op de Nationale ombudsman.

4. Op 25 juni 2009 nam de heer B. wederom telefonisch contact op, omdat er nog steeds niets was opgelost. Hij had op 20 november 2008 een uitritvergunning aangevraagd, maar nog steeds geen beslissing ontvangen. Ook van de wethouder had hij na diens bezoek in november niets meer gehoord.

Onderwerp van onderzoek

5. Op 3 september 2009 stelde de Nationale ombudsman wederom onderzoek in. Daarbij is het college onder andere gevraagd of het bedrijf inmiddels een vergunningaanvraag heeft ingediend en naar de stand van zaken omtrent de aanvraag van de heer B.

Kort daarop ontving de Nationale ombudsman een e-mailbericht met de mededeling dat het bedrijf reeds eind 2008 een, zij het onvolledige, aanvraag had ingediend. De afhandeling was echter blijven liggen. Daarnaast deelde men mee dat in eerdere contacten een andere oplossing voor de uitrit was gesuggereerd en werd voorgesteld om in overleg te treden met de betrokkenen, zodat de reeds ingediende aanvraag kon gelden voor het alternatief. Er werd naar gestreefd binnen zes weken een definitief besluit te nemen.

6. In reactie wees de Nationale ombudsman het college er op dat de alternatieve uitrit ook al aan de orde is geweest in 2007 en dat het onderzoek niet alleen betrekking heeft op het uitblijven van een beslissing of duidelijkheid, maar ook op de afhandeling van de brieven die vanaf juli 2007 aan de gemeente zijn gestuurd. Kort daarna brachten twee medewerkers van de Nationale ombudsman een bezoek aan de gemeente, waarbij de situatie ter plaatse is bekeken. Hierbij waren twee verzoekers en een medewerker van het bedrijf aanwezig. De medewerker gaf aan dat de uitrit er altijd al was geweest maar niet als

zodanig werd gebruikt. Dit veranderde toen een naastgelegen pand van de gemeente werd gehuurd en bij het bedrijf werd getrokken. Hierdoor werd de doorgang tussen het oude en nieuwe pand welke eerst als uitrit werd gebruikt afgesloten.

Reactie college van burgemeester en wethouders

7. In zijn reactie van begin december 2009 schreef het college dat beide aanvragen eind 2008 zijn ingediend en Alkemade en Jacobswoude op 1 januari 2009 zijn gefuseerd tot de gemeente Kaag en Braassem. Deze fusie heeft tot vertraging geleid, mede omdat het team vergunningen enige tijd in de veronderstelling leefde dat de vergunning voor het bedrijf reeds was verleend.

In reactie op de stelling van verzoekers dat zij in een doodlopende straat wonen, schreef het college dat er sprake is van een feitelijk bestaande uitweg. Onderzocht werd of hiervoor ook formeel een vergunning is of kan worden afgegeven. Het college gaf aan dat uitwegvergunningen tot en met 2008 een persoonsgebonden karakter hadden en pas sinds 2009 een zaakgebonden karakter. Dit betekent dat men bij elke wisseling van bedrijvigheid een nieuwe uitwegvergunning moest aanvragen. Op het perceel zijn sinds de jaren '30 van de vorige eeuw diverse bedrijven gevestigd geweest en een van deze bedrijven heeft de uitweg gerealiseerd.

8. Over de door verzoekers ervaren overlast merkte het college op dat niet al het verkeer de uitweg gebruikt. Het gaat om een deel van de kleinere busjes, eventueel met aanhanger, in gebruik bij de Zelfstandigen Zonder Personeel (ZZP). Die halen zelf hun materialen op. Voor zover de klachten betrekking hebben op verstuivend zand, stof en trillingen schreef het college dat het bedrijf op 16 april 2008 en 18 september 2009 door één of meer milieu-inspecteurs is bezocht. Hierbij is gesproken over maatregelen om de verspreiding van het zand tot buiten het bedrijfsterrein te voorkomen. In 2009 is gecontroleerd of de genomen maatregelen, zoals het afdekken van zand en het vegen van het terrein, afdoende zijn. Daarnaast is gebleken dat het bedrijf in 2002, 2005 en 2007 regulier is gecontroleerd en toen geen overtredingen zijn geconstateerd. Op 26 oktober 2009 is het bedrijf voor de laatste keer bezocht en kon men in de directe omgeving van het bedrijf geen zand zien liggen en was er ook op het terrein nauwelijks zand waar te nemen. Het college zegde toe verzoekers te informeren over de bevindingen van de Milieudienst West-Holland en hen te wijzen op de manier waarop zij milieuklachten kenbaar kunnen maken.

9. Het college erkende dat de brief van 23 juli 2007 niet adequaat is behandeld, mede omdat deze betrekking had op twee onderwerpen die door verschillende afdelingen worden behandeld. Daarnaast gaf het college aan dat reeds in juli 2008 bekend was dat de optie van een andere inrit niet meer in beeld was, vanwege de daarvoor te maken kosten.

10. Op 12 november 2008 is zowel het bedrijf als de heer B. gevraagd een uitwegvergunning aan te vragen. Voor het bedrijf was de aanleiding het nieuwe gebruik van de uitweg en voor de heer B. omdat hij daar nog maar enkele jaren woont en niet over een uitwegvergunning beschikt. De mede-indieners van de klacht is niet om een uitwegvergunning gevraagd, aangezien zij hier al geruime tijd wonen. Het college gaf aan dat er een verkeerskundig onderzoek loopt voor de beslissing op de aanvraag om een uitwegvergunning voor het bedrijf en hoopte binnen enkele weken een beslissing op de aanvraag te kunnen nemen.

Reactie verzoekers

11. De heer B. gaf, mede namens de heren O. en V., in reactie op het standpunt van het college aan dat het hen opvalt dat bij alle bezoeken vanuit de gemeente, zoals de klachtencommissie, de wethouder en de ambtenaren mondeling wordt beleden dat de huidige situatie onwenselijk is en het er op lijkt dat niemand bereid is dit ook op papier te zetten en het economisch bedrijfsbelang groter is dan het belang van drie huishoudens. Het bedrijf heeft de uitrit verplaatst tengevolge van een interne verbouwing en daarmee voor zichzelf een probleem gecreëerd dat volledig op de bewoners wordt afgewenteld.

12. Betwist wordt tevens dat er sprake zou zijn van een bestaande uitrit, aangezien deze nooit bij de door het college genoemde bedrijven in gebruik is geweest en de straat wel degelijk doodlopend is. In reactie op de verwijzing naar het gebruik van de uitrit door zogeheten 'ZZP-ers', merkte verzoeker op ook dagelijks busjes van diverse aannemers met vast personeel te zien langskomen. Bovendien vroeg de heer B. zich af, waarom het niet mogelijk is dat ook deze voertuigen via de andere route vertrekken die blijkbaar door het grote bouwverkeer wordt gebruikt.

13. Wat betreft de milieuaspecten, schreven verzoekers dat de getroffen maatregelen volstrekt onvoldoende zijn, en daar in de afgelopen periode frequent op is geweest. Klachten daaromtrent zijn volgens verzoekers voldoende gedocumenteerd en alleen een wekelijkse controle zal hier verder nog wat aan toe kunnen voegen.

Ten overvloede wees de heer O. er op reeds op 8 juli 1997 bezwaar te hebben aangetekend tegen de aanvraag milieuvergunning vanwege de overlast van stuifzand en het college van burgemeester en wethouders van de voormalige gemeente Alkemade had besloten de Hinderwetvergunning van 12 november 1991 van de nodige aanvullingen te voorzien om de stof, geluid en trilling overlast te beperken. De heer B. gaf aan reeds in 2005 met het bedrijf zelf in overleg te zijn gegaan over de zandoverlast, waarbij hem werd beloofd dat er iets aan zou worden gedaan.

Verzoekers herhaalden hun wens om een einde te maken aan het gebruik van hun woonstraat als uitweg voor bouwverkeer en aan de overlast van stuifzand.

14. Op 11 maart 2010 ontving de Nationale ombudsman de ontwerp-uitwegvergunning welke het college voornemens is te verlenen aan het bedrijf. Verzoekers zijn in de gelegenheid gesteld hun zienswijzen in te dienen.

Beoordeling

15. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat overheidsinstanties slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit vereiste impliceert dat een overheidsinstantie brieven binnen een redelijke termijn dient te beantwoorden.

16. Zoals ook het college erkent heeft de afhandeling van de in de brief van 23 juli 2007 aan de orde gestelde zaken te lang geduurd. Pas in maart 2010 is de ontwerpvergunning voor het bedrijf gepubliceerd, terwijl op de aanvraag van de heer B. nog immer geen beslissing is genomen. Daarmee is gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid. De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Slotbeschouwing

Het optreden van het college duidt op een gebrek aan besluitvaardigheid, waarmee het vertrouwen van betrokkenen in de gemeente is aangetast. Temeer nu in de onderhavige situatie de gemeente als verhuurder van een pand indirect belanghebbende is en door het niet reageren op verzoeken om informatie de indruk wordt gewekt dat de gemeente de belangen van verzoekers achterstelt bij die van het bedrijf. Voorts geeft het te denken dat de gemeente in deze context de heer B. heeft gewezen op de noodzaak een uitwegvergunning aan te vragen.

Inmiddels heeft het college van burgemeester en wethouders een ontwerp uitwegvergunning gepubliceerd en zijn betrokkenen in de gelegenheid gesteld hun zienswijzen te geven. De ontvangen zienswijzen zijn inmiddels voor advies voorgelegd aan de milieudienst. Na beoordeling van de zienswijzen volgt de beslissing op het verzoek om afgifte van een uitwegvergunning. Tegen deze beslissing staat de mogelijkheid open een bezwaarschrift in te dienen en beroep in te stellen. De juistheid van de beslissing van het college dient in die procedure te worden beoordeeld.

Gelet op het bij betrokkenen aangetaste vertrouwen in de gemeente geeft de Nationale ombudsman het college wel in overweging om middels een gesprek te trachten de geloofwaardigheid van de overheid en het vertrouwen van de burger te herstellen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het college van burgemeester en wethouders van Kaag en Braassem, is gegrond, wegens schending van het vereiste van

voortvarendheid..

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond